

moderne a su pousser à une perfection épouvantable, mais qui, toutefois, n'était pas assez solidaire pour ne pas être renversé par un soufle des évènements récents.

Enfin, pour ne pas Vous fatiguer des détails, je Vous le jure, Monsieur, que si le monde chrétien pouvait soupçonner seulement la centième partie de ce qui se passe à Jerusalem en plein jour, peut-être que la fièvre politique, qui dévore malheureusement aujourd'hui les états européens, cesserait un moment pour donner lieu à une autre plus contagieuse encore; la quelle (V. Altesse le sentira si bien que moi-même, la portée de ma pensée) devrait mener à d'autres résultats, qu'étaient ceux des siècles précédents. Il ne faudrait peut-être qu'une plume trempée dans la foi et un peu de génie pour faire renouveler—quand même sous un autre aspect et sous d'autres formes les grands Drames des Croisades!

En revenant à Stamboul je Vous en parlerai de vive voix. L'effusion des coeurs par la voix est toujours plus féconde. Les pensées, enveloppées même dans des phrases beaucoup mieux tournées que celles de ma faible plume, conservent-si leur sujet est trop triste — toujours quelque chose d'amer, tandis que la douceur comme de vos paroles sera le miel de Hymeth pour nos plaies profondes, etc.

*

Veillez me pardonner, Sire, de la liberté que je viens de prendre en Vous donnant l'ennui de cette longue lettre. C'est de Vous placer infiniment au dessus des Rois de la trempe commune—c'est de Vous ranger—malgré l'extrême jeunesse de Votre Majesté—parmi les capacités les plus illustres invitées à jouer un grand rôle dans nos jours que de se permettre une allure si franchement loyale vis-à-vis de l'étoile sublime d'une puissante Monarchie. Je me met à vos pieds.

Közli: ANGYAL DÁVID.

AMADE LÁSZLÓ KIADATLAN VERSEI.

(Első közlemény.)

Amade László sohasem gondolt költeményeinek kiadására, de jórészüket összeírta — lemásolta és lemásoltatta. Föl kell tennünk, hogy a Kultsár István hirtokában volt, tőle Toldy Ferenchez jutott és azóta lappangó két kötet¹ volt verseinek legteljesebb gyűjteménye. Az ismert kéziratok anyagának elrendezése is valószínűleg ehhez símult: a hagyományos sorrend típusa mindenütt ugyanaz, egyik sem tér el a Négyesytől főködexnek nevezett² kéziratétől. (Orsz. Széchenyi Könyvtár, Quart. Hung. 141.) A Nagy István-kódexről (Quart. Hung. 965.) Négyesy is megállapította, hogy a főködexnek hű másolata, csak az istenes és az idegen nyelvű énekeket választotta külön belőle. Erdélyi Pál³ nem vette észre, hogy a Mészáros Ignáctól került gyűjtemény egyik példánya (Quart. Hung. 208. II.) még ebben sem tér el a főkö-

¹ L. *Amade László versei*. Négyesy L. kiadása, 1892. 434. l.

² U. o. 421. l.

³ *Báró Amade László költészetéhez*. EPhK. 1907. 81.

dextől, hanem betű szerint hü párja annak,¹ a CXXXIV. ének után hozzáillesztve Amade eredeti kézírásával néhány költemény. A másik, már sajtó alá rendezett példány némi változással ennek kivonatos másolata: kimaradtak belőle a XXI., XXVI., XLI., LIII., LXXX., LXXXVII., XCII., CIII., CV., CVI., CXII. és az idegen nyelvű meg az istenes énekek. A világi énekek jórészt trágár részei miatt hagyta ki Mészáros a nyomtatásra szánt kéziratból, a XLI.-et, mert minden kézirat jelzi, hogy «ez más munkája», a LXXX.-at nyilván azért, mert a versfejekben SZENCZI olvasható; ez utóbbit helytelenül, mert Amade írta oda: Szenczi Jánosnak csinálva. Végül ugyanez a kéziratípus volt Amade Tádé 1836-iki kiadásának alapja is; ez, az első nyomtatott kötet is elhagyja az idegen nyelvű és az istenes énekeket, elhagyja a főkódex LXI. («ez más munkája»), LIX. («ez nem idevaló gyümölcs») és L. (Négyesy XLVII.) versét (a versfőkben: L. A. B. P. = Liszkay András bárí pap); a CVI. és CXII. ének trágársága miatt, a LXIII. és XCI. nyilván tévedésből maradt ki, ez utóbbi ránk maradt (Fol. Hung. 1212.) Amade maga kezeírásával. — Négyesy kiadása után magyar nyelvű verseket még Hattyúffy Dezső közölt,² majd a Mészáros-kódexekből Erdélyi Pál (id. helyen) és a Véghely-hagyatékából Vértesy Jenő.³

Az eddig ismert versek kiadásával szemben némi kritikával kell élnünk. Négyesy ugyanis maga mondja, hogy a CXVIII—CXLIII. énekeket második kézből vette, a kéziratokat nem látta. A CXVIII—CXXV. számúak kéziratát én sem találtam meg; de a többiét igen. Ezek közül a CXXXI—CXXXIII., CXXXVI—CXXXVIII. és CXL—CXLIII. éneké nem Amade írása. A CXXXIII.-nak versfőiben van az Amade neve. Belső okoknál fogva nem fér kétség a többinek szerzőjéhez sem (a CXXXVIII.-nak hőse, Bubrik Sándor pl. egy ezután közlendő verséből is elökerült), csupán a CXXXVI—CXXXVII. énekeket kell *törölnünk Amade László verseiből, mert ez a két költemény Amade Antal írása.* — Négyesyénél merészebb Erdélyi Pál közlése, aki a Mészáros I. kötetének címét: *e Ligetbéli némelly verselő Elméknek talál-mányi* — jöllerhet Mészáros meg is mondja, hogy «sok kasokból szedtem ezt a kis gyűjteményt» — úgy magyarázza, hogy «e liget» az Aranykert (Csallóköz), «és így körülírással is csak Amadéra tér vissza.» Így indulva 28 kiadatlan Amade-verset közöl. (Nem gondol arra, hogy Mészáros maga is írt verseket, és poéta volt Bite János is,⁴ Amade ügyvédje és birtokainak praefectusa.) A II. kötet 14—19. lapja valóban kétségtelenül a főkódex másolata, a 120—130. l. Amade kezeírása. A 131. l. nem Amade-vers (1765. évet említi a szöveg.) A 132—137. l. *Mindenféle Énekek* címmel 17. sorjában számozott verset ad, s mivel ebből a 16. már ezelőtt is ösmeretes volt

¹ A legjellemzőbb, hogy a XXXVI. éneket mindkettő újra fölveszi LXIII. alatt is.

² *B. Amade László kiadatlan költeményei.* Kath. Szemle, 1905. 693 l. — *A Tovább nem tűrhetem* kezdetű verset Erdélyi Pál tévedésből újra kiadta, EPhK. 1907. 202. lapon, CX. és CXI. sz. a.

³ *Adatok Amade László életéhez.* IK. 1902. 77. és köv. l.

⁴ L. Négyesy jegyzetét, id. kiad. 539. l.: «ismert versszerző volt a Csallóközben.» Négyesy nem tudta, hogy Bite Amade ügyvédje, kedves praefectusa (majdnem jószágigazgatója) és komája volt.

(Négyesy XLVII.), ez a pár vers pedig egy írással, összefüggően következik egymásra, valószínű, hogy Amadeé. Most egy másik (alighanem Verseghy-) költemény és *Az újdón új polítiát...* kezdetű (Faludinak tulajdonított) vers után ismét egy Amade-ének (Négyesy LXII.) következik. *Semmi okunk sincs, hogy a következő négy* (Erdélyinél CXVIII—CXLI. = 17—20.) *éneket is Amadenak tulajdonítsuk*, a 19. lehet ugyan az övé, de a 20. költeményről kétségbe vonom Amade szerzőségét. Végeredményében a szerző mind a négyenél kétes.

Vissza kell követelnünk Amade számára egy sok viszontagságot ért szép versét, a *Bár ne tudtam volna, mi legyen a szeretet!* kezdetű (1836-i kiadás 79. l.): sokáig Balassáénak tartották.¹ de kétségtelenül Amade éneke.²

Megszereztem Amade énekeit egy a *Pannonhalmi énekeskönyv*ben ránk maradt költeménnyel,³ amely a Négyesy-féle XLVI. éneknek párverse, amilyen párverse az V., XLIX., XCII., CVII. számúaknak is van.⁴

Tudunk azonban Amadénak több elveszett vagy lappangó költeményéről. Kettő megvolt a Jankovich-gyűjteményben — talán bekötése előtt. A Quart. Hung. 174. jelzésű kéziratban *Énekek tartalomjegyzéke* van egy külön íven; ebben olvasom: «II. az Zöld borítékos könyvből. Első és Második Ének az B. Amadé Lászlónak Házasságról írtt versei. *Tsak titokban kell tartanom szívem nagy... Melly nehéz a szívnek titkon élni...*» Lappang az apja biztatására anyja ellen írt paskillusa, amely utóbb anyagi romlásának egyik oka lett, és az *Amade László szerelmei* c. kötet, amelyet Toldy még ismert, «egy Zrinyi-stanzákban írt hosszabb poétai elbeszélés», amelynek tárgyát a *Handbuch*ban így jelöli meg: «die sämmtlichen Liebesabentheuer des Dichters, doch so wie sie sind, minder zur Publicität geeignet, wegen den zu genauen Angaben der Personen und Ortsverhältnisse.»⁵ Épen az utóbbi miatt az a föltevés is megállhat, hogy Amade talán nem a *maga* szerelmi kalandjait írta meg, hanem udvarát, ismerőseit, és a hédervári kastély környezetét. Erre alább még visszatérek.

Leveleiben is idézget sorokat a maga énekeiből. Némi változtatásokkal elismétli feleségének a méh fulánkjának és mézének történetét (Négyesy V. XLV.) s néha olyan sorokra akadunk,

Előbb hittem: tűz lesz jég,
Földd éleszen a kék ég,
Mintsem ezeket megérjem —

amelyeknek csak analógiái maradtak meg költeményeiben. (Pl. XIII. «Azt gondoltam, előbb — A tenger kiszárad — Az nap lovaival — Ellankad s elfárad» és alább 13. vers 58. str.: «Előbb hittem volna, a tűz jéggé léssen — Sötét éjtszakától, hogy az Nap fényt vészen.») — Levél volt első verse is, amely

¹ Figyelő, IV. 47—49. l., Szilády Balassa-kiadása 162. és 331., Dézsi Balassa-kiadása 410. és 771. l. és It. 1914. 251. l.

² V. ö. EPhK. 1936. *Balassa vagy Amade?* c. cikkemet.

³ *Ph. énekeskönyv*, 1930. 23. l. (49. ének.) V. ö. még Négyesy CXVI. és Ph. É. 32., Négyesy CXVIII. és Ph. 36.

⁴ V. ö. a XLIV., LIII., XCVII., CIX. sz. énekekkel.

⁵ Négyesy, id. kiad. 436. l. — V. ö. még Toldy, *Handbuch* 1828. I. 108. l.

ránk maradt: az a hűsvéti latin panaszló elégia,¹ amelyet Vértesy Jenő, nem tudni miért, névnapj köszöntő versnek nézett:² tele ovidiusi reminiscenciákkal, aminthogy Amadenak «az el keseredett Omodeus orrú! Naso Ovidius»³ haláláig legkedvesebb poétája maradt.

Első magyar nyelvű verselő kísérletei is, mind tizenkettesekben, Ovidiusra, de atyja verseire is támaszkodtak. Nagyszombati diákkorában, anyjához írt leveleiben bukkantam e próbálkozásokra. Nem sorolom ide első ismert leveleből⁴ az alábbi szép négysoros strófát, bár nem tudom, honnan idézi:

Hol a' sasok vannak, oda sasok gyűlnek,
Szapora sürgéssel ott járnak s- kerülnek,
Az melly helyek pedig azoktól ürülnek,
Oda vagy sohasem, vagy ritkán röpülnek.

Csak tréfálkozás, de a kitörő ritmusérzés nyoma, mikor következő, majd két esztendővel későbbi levelét így végzi: [Nagyságodnak mint Méltóságos Aszonyom Anyámnak]

Alázatos Fia utolsó órámgigh
Én Amade László életem fottáig
És a' meddig Párkák éltem fonalaigh
Kedveznek és magam keserves holtomigh.

Költ ezen Levelem Karátson havában
Az Boldogh Aszonynak Seminariumjában
Az Decembernek kilenczedik napjában
És mikor jrtam vólt nyóltz óra tájában.⁵

Pár hónappal később: «Annyai Grátiajban bővségesen részesültem, hogy méltán föl kiálthatok:

Nintsen anny kő szál az nagy Tengereken,
Nintsen anny Csillagh az magas Egeken,
Nints Elisiusi anny fő földeken,
Nints anny virágh szál száz nyári kerteken.»

Majd utóbb u. ebben a levélben: «Méltóságos Aszonyom Anyám Ngd. méltóztassék

Az én Mghos Nagy Uram Attyámnál
Minden szükségimben nagy Pátrónusomnál
Keserűségimben kegyes Párlfogómnál
Minden Úrak fölől, legh nagyob Uramnál

promoveálni kegyes beszédével, hogy egy Rakotzianum Imádságos könyvre való alkalmas költséget suppeditalny, kegyes Attyai Gratiájából méltóztassék, mivel éppen oly szükséges Imádságos könyv ez hogy mint Congregatióban, mint más helyeken nála nélkül éppen nem lehetek.»⁶

¹ IK. 1902. 98. l.

² U. o. 79. l.

³ Kiadatlan levelében Pozsony, 1761. nov. 10. Múzeumi Ltár, Véghelygyűjt. 1899/35.

⁴ Nagyszombat, 1721. január 3. Esztergomi főkápt. ltár.

⁵ Nagyszombat [1722] december 9. U. o.

⁶ Mindkét strófa Nagyszombat, 1723. február 23. U. o.

Ujabb két hónappal később így ír anyjának: «... kötelességem azt hozta volna bizonyyára magával, hogy ... szörnű könyhullatássalokkal tellyes és eláradott Pennámnak rendeit ... aláztatossan kirajszollyam, noha

Nintsen elegendő bövséghe Nyelvemnek,
Vagy olly ékességhe méltatlan versemnek,
Nints olly okosságha Iffü Elmémnek,
Nints olyan folyása csekély beszédemnek.

Mind azonáltal mégh is, midön Nagyságodnak ... izenetitt vettem, ... illy örvendetes szókra fakadtam:

Nem vólt illy öröme Trója városnak,
Vagy kegyes Páristúl megh nyert Helénának,
Nem vólt illy vígságba Róma Országának,
Négy királyon győzött nagy Triumphussának.

Nem vólt illy vígságba vitéz Herculesnek,
Hóltighlan egyező Társa Achillesnek,
Mikor kedvébe ment Édes Szülőinek
Hectoornak, éltében minden örömének.»

Végül anyja jóságáról azt mondja, hogy «sokkal nagyobnak magasztalom, bötsösbnek állítom, mintha Fő Coronás Uramnak vagy is más Fejedelemnek Gratiájában volnék legh inkább be helyhezettve, az közmondás szerint.

Noha mi kedvében vagyunk Monárchánknak,
Vagy nagy birodalmú Coronas Urunknak,
Légyünk örömében bár Jó Akarónknak,
Nem tesz Annyit mint ha vagyunk Attyáinknak.»¹

Már ekkoriban hegedülni tanul, 1722-ben büszkén írja anyjának,² hogy már 24 nótát játszik kótából. Ezek az énekek új ritmusokra, strófákra teszik figyelmessé, még inkább megösmarkedik divatos dallamokkal, versszakszerkezetekkel Gráchan: csakhamar elhajlik a megszokott tizenkettesektől. Ifjú- és öregkori írása jól megkülönböztethető egymástól, vonalvezetésével is, egyik-másik betű jellemző alakjával is. A fejlődés a harmincas évek második felében, olaszországi katonáskodása után kezd kialakulni, átfőmálódni: ezekből megállapíthatjuk, hogy ifjúkori versei mind dalformában szólnak. Később ezeket is ismételteti, sőt formálja is, de a tizenkettesekhez csak a negyvenes években tér újból vissza.

A Négyesy közölte 144 világi magyar versből kettőt, mint Amade Antalét, el kell hagynunk; eggyel, amelyet Balassához írtak át, meg kell őket pótolnunk. Hattyuffy 4 éneket közölt. Erdélyi 28 költeményéből mint legalább is kétet, el kell hagynunk négyet (17—20.) s két istenes éneket (23—24.), továbbá kettőt, mert már Hattyuffy közlésében megvan. (9—10.) Végül Vértesy Jenő közléséből 6 világi verset (részben töredéket) ismertünk meg. Amade Lászlónak tehát eddig 173 világi költeményét ösmérjük; ezeket most módunkban van további 30 versével megtoldanunk, s ezekkel 203-ra emelkedik ismert

¹ Mind a négy strófa Nagyszombat, 1723. április 23. U. ott.

² Nagyszombat, 1722. december 9. U. o.

verseinek száma; ezenkívül egy, eddig csak latinul ismert (nyomtatásban is megjelent) hymnusának magyar változatát közöljük.

Amade e kiadatlan — terjedelemben is legnagyobb — versei a bösi családi levéltárból kerültek elő, amelyet bold. Gróf Üchtritz-Amade Emil szíves engedelméből kutathattam át 1933. és 1934. nyarán. Különböző számadások és periratok közül kerültek elő, miként Amade Antalnak sajtó alatt (RMK. 39. k.) levő versei is. Nyilván akkor keveredtek az iratokhoz, mikor a családi levéltárba, Marcaltőre vagy Bösre leküldték őket. A versek mindegyike külön lapokon, íveken maradtak ránk. *Magyar, Deák versek — Amadenak compositiója — Miscellanea — B. Amade László Magyar versei* — stb. feliratok vannak az ívek ú. n. felzetén. Egynek (a 8.-nak) kivételével mind költőnk írása. De hogy ez az egy is az ő verse, mutatja reáírott megjegyzése. A költeményeket három csoportba rendeztem. Az 1—6. számúak u. n. *Énekek*. Amade maga *énekeket* és *verseket* különböztet meg: az előbbieken nyilván dallamokra készült, énekelhető dalokat, az utóbbiakon többnyire tizenkettesekben írt, nem éneklésre szánt verseit érti. E hat ének közül az első kettő a legrégebbek közül való: az elsőt az 1726-os évszám van, a másodiknak kézvonásai evvel egykorúak.¹ A 7—23. sz. költemények szerelmes versek. Jellemző a 9. költemény 32. strófája: küld hozzá «némely gyarló énekeket» is. Valaki «kedves hugának» szól (u. o. 35. str.)²: vagy Viczay Jónénak, vagy a várpalotai Zichy Borbála grófnőnek, lehet, hogy a 7—10. sz. mindegyik másnak — ellenben a 11—22. számúak valószínűleg mind a feleségének.

Nézetem szerint ezek mind töredékei annak az *Amade László szerelmei* c. fent említett kötetnek, amelyet Toldy Ferenc még látott Kultsárnál. A 21. és 22. sz. költemény összetartozására vall, hogy az előbbinek 28—33. strófája a kéziratban azonos az utóbbinak 20—25. strófájával. Ebben a csoportban vannak Amade legszebb strófái. A 8. költemény jellemzően barokk leírása a — 22. sorban emlékeztet rá — Gyöngyösiét is fölülmúlja; a 11.-nek szép sorai

Te, te vagy életem! Te halál — s reményem

Nyugolmas éjtszakám! Virrasztó napfényem!

Citromom! Narancsom! Jóságú virágom!

Te vagy én mindenem! Éjem és világom!

még ma is igaz költőiséggel hat. 12. költeményében van a legszebb magyar u. n. *Tagelied*:

Hogyha együtt volnánk, a hajnalt átkoznám,

A korán virradó Napot rá okoznám,

Minden mentségemet ellenére hoznám!

Későbbben virradna, másszorra áldoznám.

Te vagy ennek oka, sötét napom fénye!

¹ Itt jegyzem meg, hogy a kézírásból itélve a Négyesy kiadta CXXXIV. és CXXXV. sz. énekek is (Orsz. Széchenyi-Könyvtár 1212. Fol. Hung.) ifjúkori alkotások.

² L. Négyesy CXXXIX. 17—18. sz. is.

S a nap futását folytatja napkeltével, déllel, majd :

Ha Phoebus lovait nyugtára meríti,
Órzó pásztor nyáját ha hazatéríti,
Ezzel szívem este mégsem szelidíti,
Hanem új kínokra újra kényszeríti.

Jaj! mert az éj újra emeli sátorát,
Látom csillagoknak tündöklő táborát,
Sok búbanatoknak újra rajtam sorát,
S újuló sebeim vérfolyó bíborát.

E majdnem Petőfihez, Aranyhoz méltó sorokon kívül említsük még meg szerkesztő-készségét is: a 13., hosszúra nyúlt költeményben nagyon érdekes az a művészi szerkezet, amellyel a 21—38., majd 40—42., 56—58., 71—73. strófáját hármásával összefogja. Ugyanilyen a 22. vers 26—28. s a 30. vers 30—35., szép három strófája is:

Előbb a fényes nap sötét éjjel lészen,
Vagy a csillagoktól fényességet vészen,
A szép, zöld laurus-ág sárga kóró lészen,
Mintsem én szerelmem tőled elenyésszen.

Előbb kis források folynak az Etnából
És régi semmisség lészen e világból,
Tövisbokor nő ki az olajplántákból,
Mint szabaddá légyek így szíves rabságból.

Előbb minden végső kinra ítéltessem
És a föld gyomrába így eltemettessem,
Az Egek átkátül soha ne mentessem,
Mint kívánt örökös szerelmed megvessem.

A 19. költeményt a hattýú példája az 1. és 32. strófában keretbe foglalja. A 17. és 20. költemény Amade egy-egy levelének párja: az egyikben 1748 farsangjáról számol be (ez töredék), a másikban (az ötvenes évek elejéről lehet) betegségéről panaszkodik. Az egész sorozat Amade legszebb «versei» közül való s méltán sajnálhatjuk, hogy a *Szerelmek* teljes kézírata — ha ezek belétartoztak — elveszett. Összefüggésük talán érdekesebbeknek mutatta volna őket; egyik-másik így nagyon hosszadalmas.

De mert Toldy azt írja, hogy a *Szerelmek* c. kötetben Amade «kalandait a személy- és helyviszonyok pontos előadásával» beszélte el, a föntiekben pedig névről, helyről nincs szó, van egy másik föltevés is. Lehet hogy e kötetben nem a *maga* szerelmeit, hanem (helyzetdalszerűen) a *mások* kalandjait énekelte meg, még pedig a bárri, bösi, hédervári uradalmak környezetét, miként Balogh, Szenczi János, Lacsni, Liszkay András bárri pap stb., a versejekben megnevezett embereinek érzelmeit is az énekekben. (XIV., XLII., XLVII., LXXX.) Ez esetben *Szerelmeinek* részletei inkább a 3. csoportba tartozó (23—30.) költemények. Ezeknek a pajkos, évvődő költeményeknek hősei: az udvara. Bite János, Balassa József praefectusok, Bubrik Sándor, Gáspári János, továbbá udvari papja, egy franciskánus stb. Ezekben is, bárkinek vagy bárkiről írja, sok a szubjektív elem, s prózai tréfálkozásain túl is kitör az igazi költőiség. Erős érzelmi részletei miatt azt véljük, hogy Tsóka István (26.) és Rezy János (27.) álnevek, amelyek mögött Amade rejtezik, míg a többi valóban helyzetdal. Meg kell még jegyeznem, hogy a 30.

vers első strófáinak gondolatmenete megegyezik a Négyesy kiadta CXXXI. énekével; a 22. vers alatt egy jegyzet az 1742. évszámot őrizte meg. A 23—27. és 29—30. sz. költeményeket technikai okokból másutt (Győri Szemle 1936.) közöljük.

A költeményeket betűhíven adjuk. A szögletes zárójelbe tett strófákat vagy sorokat a költő a kéziratban áthúzta. Az írásjelek gyakran zavarják a költőibb részletek élvezetét, mégis ragaszkodtunk Amade különös központosításához. Ahol a strófák számozása latinosa (1mo, 2do stb.), ott Amade számozta őket; a rendes számozás a mienk.

A már Négyesytől kiadott költemények egyikének-másikának is megvan a bói kastélyban a kézírata. Ezeket is összehasonlítottam a kiadott szöveggel. Teljesség okából megjegyzem, hogy a VII. énekhez Amade odaírta: *Ad notam: Ámbár égelek...* (ez a VI. ének kezdősora), a XCVI.-hoz *N^{ta} Boldogtalan volt az óra.* A XXXVIII. ének élén ez a kóta van:¹

S most hadd következzenek az eddig ismeretlen költemények.

† H. D. M.

1. Légy már egyszer kegyes szemmel hozzám hív szolgálodhoz,
Mutasd kedved, szép szerelmed László foglyotskádhöz.
Látod hogy emészt illy nagy bú,
Mint szép zöld Cédrus fát az szű,
Végy szívedben, kegyelmedben, ne vigy halálomhoz,

¹ Amade szerzeménye-e, nem tudom. Hevenyészett kóta-jegyzés. Az eredeti kézíraton az első G-kulcs után, valamint a 7. ütem előtt egy nem egészen tisztán kivehető jel van. Ez lehet negyedszünetjel, de lehet 3-as is, amivel háromnegyedes taktusra utalna. Az utóbbinak a helyenként négygyedes taktusok ellentmondanak. — Minden jel arra vall, hogy ez a kóta a dalnak hangszeres zenére szóló letétje, valószínűleg hegedűre.

2. Alkalmatos szempillantást mindenkor kerestem
 Hogy szolgáljak, készen álljak ugyan módot lestem,
 De tekinted csak mint méreg
 Érző szívem gyötrő féreg
 Napról napra mert jaj érzem, kedvedtül el estem.
3. Szabad vagy ugyan hogy vélem illy kegyetlenül bánasz,
 Kész szolgálóddal s; hív raboddal, hogy szegényt megh nem szánsz
 De csak próbálsz hívségemben,
 S- talán úgy vész szerelmedben
 Érdememért és hitemért tudom hogy megh kívánsz.
4. Zokogtam volt s- keseregtem, mind az galambotska
 Hogy szolgáltam s- meg nem áltam, mind szomju vadacska.
 De nincs benned talán hűség
 Nem enyhítz, szomjú szívem ég
 Lankad testem, vérrel festem, áldozatom oka.
5. Lángozó szíved rósái látom hogy nevetnek
 Midőn szeretz s- mind azt, mind ezt; s- mindenek csalt vetnek
 De illy fortélyba ne bízzál
 És vagy egyhez, vagy máshoz állj
 Mert így nem füt, s- inkább meg hüt dolga szerelmednek.
6. Óráként küldöm én hozzád szívem követségben
 Ki Vadakat s- kő szálakat hozott be hűségben
 De tudom szelid tejt szoptá
 Birt szívet soha nem loptál
 Mellyért szívem és mindenem legyen kegyelmedben.
7. Másák képe, szívek lépe, gyönyörű virágszál,
 Szép Solymoskám, hű Madárkám, maid ablakodra szál
 Vívén szívem követhségét,
 Benned gyuitván még hűségét,
 hív kötelességét.
8. Állhatatos búzgóságát halgasd meg szívemnek,
 Szörnyű hevét, annak nevét meg mongya tüzemnek.
 Vélvén hogy adsz engedelmet
 Beszédére kap kegyelmet
 semmi késedelmet.
9. Tolla léssen, mellyen részben zöld, jele reménynek,
 Két szemej, tűz helyei tiszták, mint Nap fénynek,
 Kegyes zúgása szárnyának,
 Mint szép szellő fúvásának
 léssen Madárkámnak
10. Tudván hogy ha hajlékodhoz immár közel léssen,
 Személyedtül, szép kedvedtül várt újulást vészen,
 Engedd, hogy szívedhez szálljon
 S hűségessen ott meg álljon
 kedvedben találjon.
11. Igaz dolog, nehéz holhig ezt szívedbe tenni.
 Kít nem ismérsz, hozzá nem érsz, szerelmedbe venni.
 Egyért ezrett ell veszteni,
 Egyért mind ell feleiteni
 s- ahhoz csak hív lenni.

12. Új van, de ha megh ismered igaz s- hív szolgálodat
 Ó mely könnyen — bizony szörnyen — megh áldod voltodat
 Megh köszönöd Madárkámnak
 Ékös s- kegyes Solymotskámnak
 ebbéli szolgálómnak.
13. Szép szerelmem, légy kegyelmem, ad jó válaszodat
 Mert lángozok s- maid megh halok — küld orvosságodat
 Követemhez hív s — kegyes légy
 Hív szívedben helyhezless s- tégy
 szerelmedben bé végy.¹

2.

1. Sokan mint átkozzák a' szerelmet
 Hogy nékik szerzene nagy gyötrelmet
 De bennem szívemben én nem érzem
 Ámortúl soha nem is szenvedtem.
2. Oh mely boldog vagyok ki itt és ott
 Szeretek szabadon most [maid] itt s- amott
 Csak nézem s nevetem én azokatt
 Álnok Cupidotul lőtt rabokatt.
3. Cserélve cserélem a szívekett
 De azzal nem érzek én sebekett
 Kényemen kedvemen csak úgy élek
 Szívemben [elmémben] s- testemben víg az lélek.
4. Nintsen Cupidonak nints hatalma
 Csak merő gyerekségh practicája
 Szentelen s erőtlen s kised arra
 Hogy venné szívemet eő kínokra.
5. Egy kettőt hármot is szerethetek
 De azért szabadon én élhetek
 Nints olly szív kinek hív lettem volna
 Ez is én éltemnek boldogsága.
6. Nints nagyobb bolondságh mint az hívségh
 Jaj' annak szegénynek kiben az ég,
 Ki kényyén és kedvén akar élny
 Szükségh az hívségét megh átkozni.
7. Állandó lehet! de nem sokaigh
 Legh tovább ha huszon négy óráigh
 Megh bánta, megh szánta ki volt is hív,
 Ugy emészti szívét mint mérges nyív.
8. Egyért sok ezrekett el vesztennj
 Egyért az többít el felejtennj
 Egy füért virágért mind el hadnj
 Egy szívért ezreket nem szeretnj
9. Ha mutatj hívséget, kételkegyél
 Jól vigyáz abban mint cselekedjél²

¹ Az első lap szélén fenn: 1726.

² Töredék. Amade ifjúkori frása, 1727—28. körül.

3.

1. Ah-ah-ah bizony nintsen fa!	De! már attam!
Adgy Deszka mezzőmre	Le vágattam!
Kiss Épületemre	Már nem adok!
Akár hólnap; akár ma?	De! még hozok!

Adok! mert jó Bátyya vagy
Ay! mert Hozzád szívem nagy.

4.

1. Ámbár tagadom [titkolom]	2. Mint az Tengernek
Vajha! kedveltelek	Nints állandósága
Most már Titkossan! megvallom ¹	Csak mint habozása
De! mert remenség	Nints nyugodalma szivednek
Vólt nálad [látzott hogy] csak kétség	Most oly kő kemény
És az idegenség	Mint Aczél, s- Márvány
Vólt [bár] röjtöt kegyesség	Most színes s- változó,
Soká próbáltál	Mint égi szivárvány.
és elis pártultál	Mennyit imádtam
most is bánom	S- maid el is olvattam
és sajnálom.	Ez én kérem?
	Ah! szemérem. ²

5.

— — — — —	Enged Isten! azt kérnem
Nints mássa szivednek	Igaz kék Égh! azt érnem
Mássa személyednek	Légyek Hive hiv ♡-(é)ben!
Állandó hitednek	Bé plántálva! szerelmében!
Páratlan lelkednek.	Légyen: harmattya hevemnek
	Tisztelője, nevemnek.

6.

- Hadgyán! ha? úgy történt szerelmem?
Hogy: most érzem hétt sérelmem!
De vagyon mégh igaz Isten!
Az ki nálad! az van itten,
Boszút áll mégh, hidgyed érettem.
- Engednek az Egek
Az hamis szíveknek
Olykor gyilkos multságott!
Üdvözlésre szabadsághott
S- szabadoknak rabságott!
- De! ellenben megint, boszút álnak!
Edgyért ezer reváncsot találnak,
Bizom én is az Egekben!
És: hibátlan hívségemben!
Várok áldást mindenben.

7.

- Vallyon lehete már nagyobb keserőség
Megtudván én szívem, érted mely nagyon égh!
Semmi remésséggel nem táplálsz, csak kétség!
Érted remésségem! mert nincs benned hűség.

¹ Itt egy sor a kéziratban kimaradt.

² A vers élén: *Die 8. febr.*

2. Gondoltam válaszolsz: bár ma Levelemre.
Meg lágyúl az Márvány: kitt zártál szívemre
Irt könyhullajtásim; válnak örömömre!
Hallaszod halálom: sietz életemre.
3. Keményebre Vasnál, gyémántnál akattam,
Egész felhetetlen szivedhez borúltam,
Bánomis hogy ilyen köszálhoz indultam,
Kiben nincs kegyesség: ahhoz folyamodtam.
4. Győznék az egekett, anny sóhajtásim
Az nagy Istenekett anny imádásim;
De szélnek botsátod hittes fogadásim
Csak tréfa előttd halálos bánatim.
5. Kegyességed helyett kétségben ejtettél
Gondoltad: élhetek? s- már el is temettél;
Meg szolgált béremért; álnokúl fizettél;
Az hódult szíveken; illy hatalmat vettél?
6. Ezer érdemimnek nincs semmi jutalma?
Ámbár ha el égek, mint csűrben a' szalma!
El lankat szívemnek; soha sints nyugalma,
Csak bánat, bús élett, ezer aggodalma.
7. Örülsz annak, ha ki éretted kínlódik,
Neveted! ki érted halálra bánkódik,
Tettzik! olly szegény szív! melly érted aggódik;
Bátor! ha halálos partra is nyomódik.
8. Azért szállj magadban: tekints az egekre
Kérlek is végtére a'nagy Istenekre,
Mert ha még továbbis nem felelsz ezekre,
Olly átkot várj, kitt Te kívánsz hív szívekre.
9. Isten hozzád azért. Vég bútsúmat vészem:
Nem érdebled tovább magamat emésem.
Meg adgya az Isten! lesz olly szívben részem,
Hogy szívét szívemmel egy mértékben tésem.

8.

1. Ha szív circalommal föll veszem szépségít
Isten asszonyoknak ha? minden épségít
A kilencz Músáknak benne kegyességét
Napkelet s- nap nyugot; nem éri véghségét.
2. Dianna Puszdrája! nyillai Idege
Szív forróságának állandó melege?
Csak tiszta tűz! és: Láng nincsen annak Jege
Érzem énis rajtam melly nagy sebet szege.
3. Szeme Villámlási! villámok járása!
s- Eghek háborkodó tűz háborkodási
és: egy fény! az másban ütköző járási!
a' szegény Szíveknak jaj megh únt Várási —
4. Két Gyémántos Hunnyok! Szemének helyében
Ha egyben ütköznek fény tekintetében!
Esküdném már Phoebus! nincs égghi helyiben
hanem kölcson adta szépsége fejében.

5. Tarcsa már magának! dicssőségét Claris
Kinek büszkesége ez világon járis!
Semmi ehez képest s- már nem lehet páris
Ha? ilyen Helena, ezt tartanád Paris
6. Nagy ennek magában s- nemzete Vérének!
És: kik? látásában boldogok érinek (?)
Füle: csuda nélkül sohasem térinek (?)
S- tüle Tüz s- Láng nélkül nem menekedének.
7. Drága öltözete! ennek nagy költséges,
Világnak tárháza olyan bölcsösséges,
Mintkét Indiával kintse szövetséges!
Nincsen Európában, nincsen olyan míves.
8. Országok, Városok! reszketnek fejében
S -- milliomal Haja le tűzött tüiben
Tartományok ára tündöklő fényiben!
Mint Égh csillagok Égh fényességiben!
9. Márvány homlokának az mint közép tájja
Van ott különösen készített násvája
Délcezen fodorított Haja karimája
Az kit minap hozott egy Görög gallyája.
10. Minémő smaragdok függnek füleiben?
Gondolnád Pán Isten legel mezzeiben
Csuda is fülei bírják ereiben
Mégis csak szenvedik! reménséghe feiben.
11. Öleli gyöngy nyakát, gyöngyöknek hósága
És: Rabságban tartják drága drágosága!
Küszkedik hős nyaka Alabastrumsága
Nincsen ez világon ennek Bírósága.
12. Nézted az hasadó Rósáit hajnalnak?
Ajakinak párját itt találod annak
Az mint mosolygási páratlanul vannak
és: minden szólássza kegyességes annak.
13. Elefant csontoknak egyaránt állási
Senkit meg nem bántó nyelvinek szóllási?
És; igazan minden jó szájában szállási
A szerelmeseknek hévséghe vállási.
14. De! mit? mongyak tovább? egy pár kezessége
Hóharmat: és márvány ritka ékessége.
Puha szelid gyöngye azoknak épsége
Boldog kiket ölel ezek kegyessége.
15. ....¹ drága hű arany, Lánca!
Mellyet egyben foglal drága míves zománcz!
Szerencsés! vezérli eztet ha vagyon Táncz?
De: hamis szíveknek ez bizony örök sánca.
16. Fújtató mellyei Vulcanus műhelye
Kikben Tüz! és Lángnak! alig vagyon helye
Ell kell néki türnyi! bár nincs eligh szele?
És — sok affectussal szíve s Lelke tele.

¹ Olvashatatlan.

17. Van drága Nap Virágh! alatta azoknak,
Körülötte drága köve amazoknak
Bezzegh nincs itt böcse! a drága Onyxnak
Sem pedigh nincs böcse az kék Zaphyrusnak.
18. Mikép rajzollyam le? teste merőségét?
Hajlott karcsú dereka maga viselését
Czedrushoz hasonló magas derékségét?
Nem érnem ezeknek soha! soha! végét!
19. Megh vetette ugyan minden mestersségit?
Ebben a természet: és nem érte végét
Ebben talállya föl az Régebb a régít
De: ell sem kezdette Asszony Istenségít.
20. Piros Pipacs! Bibor! Börsön! az orczája!
Alabástrom! Tég! Hó! Képének formája!
Gyöngge: és meg sikólt! gyöngy Pargaménája!
Mint Vénus! Tengeri Haboknak munkája!
21. Az Szemérmetség! hogy' ha? benne pirúl?
Az hóság a vérrel! márványossan újjúl
S — ugyan küszködésre! mind az két szín indúl
Lélegzetet melle ehhez hartzol s- dúll-fúll!
22. Kisdéd lábainak tiszta teremtése!
Ezer! ezer! arany! csak egy! egy! lépése:
Csupa Udvariságh! Térd! kegyess szegése:
Az reá nézőknek! Tüz és Láng égése
23. Szépségében Vénus! és Pallas eszében!
Tiszta Penelope! Cédrus Termetében!
Munkás, mint Arachna! Thisbe hívségében
Gazdag Cleopatra! Didó szerelmében.
24. Ahoz békességes, szelid türésében!
Tullia! szép kegyes! ritka beszédében?
Egész Oraculum! bölts feleletében!
Nem: Földre született! hanem: az Egekben.
25. Istenes Aszszonyság! Maga Viselése!
Az Tüzes Szíveknek: ettúll van élése!
Mindenben valóság! Semmiben vélése!
Kő! szikla! ércz! aczéll! és Vass repedése.
26. Nints! Ennél, Égh! S-Föld közt! már nagyobb hatalom
Mint ha? ettúll lehatt, igaz szív! s- jutalom?
Nagy Affectusain! Való Diadalom!
Ki után, ég anny! Tüz Szív! Sokadalom!*

9.

1. Nem gondoltam volna, meg ne emlékezzél;
Még meg sem álmodtam rólam feledkezzél,
Fogadásid ellen, hogy már is vétkezzél
S- bár hogy köszöntess is, reá ne érkezzél. —

* Eredetileg az írónak *vegeth* írt. Amade *végét*-re javítja; s. k. lapszéli jegyzete: «Asine! szamar! nem per *th*, *végeth*» (*végeth*-nek a *végett*-et írja.)

* A vers nem Amade írása, de hitelessé teszi Amade jegyzete. Élén *Versek* cím áll.

2. Mert miulta tőled nehezzen meg váltam,
Minden szempillantást órának számláltam,
Nyugodalmamat is sohul nem találtam;
Noha reménséggel magamot tápláltam;
3. Hogy távul vagy tülem érzem és: esmérém,
Mert változik bennem minden hív csöpp vérem,
De! mi hasznom benne? ha nints semmi bérem?
Ingyen így gyötrődni szégyen; és: szemérem —
4. De! ingyen szeretek, nem kívánok én mást
Csak jó szót s- hív szívet, hála-adó ajánlást,
Méltó kétségemben újjéltó vidulást,
S- hív gondolataimnak adgy szívedben szállást.
5. Mert hogy ha kesergem! tőled távol létem
ellenben: hogy: közzel voltál azt emlétem
Csak meg köll vallanom, héjában szépétem,
Azon jó kedvemet: így; meg nem térétem.
6. De! talánd meg bántad! egyszer Báratt voltál!
Ismeretségemben kevéssé hódoltál!
Még is utollyára: csak fél válrul szóltál!
Szelid érdemimért durczássan pártoltál;
[s csalárd allatomban még vexát koholtál.]
7. Vagy talán bátrabban beszéltem? bántad!
És Politiámat nagyobbban kívántad!
Vagy hogy egy kétt jó szót attól: aztott szántad,
ha úgy? Szemeimre! miért föll nem hántad.
8. Tudtam volna adny nagyobb dicsíretett!
És ámbár az Éghig való tiszteletett!
De! Consentálódik! az kit szívébe vett!
Confidentiával: az igaz szeretet.
9. Látszik nem isméréd: még természetemet.
S — füsték nélküll való szívess beszédemet
De! talánd érthetted: anny érdememet
bizvást ítéltetted hív szívességemet.
10. Nagyonis követlek! ha? ezzel vétettem!
Goromba erköltsbül? azt bizony nem tettem!
Sem pedig truczodra? ezt ell nem követtem!
Mert Annyám méhébül: bötsülny születtem.
11. Vagy talánd eztettis, nehesztelték mások
Az kiknek Te hozzád! nem messze lakások!
Nagyob Titulusra vagyon vágyódások!
Ellenkezik tőlem: más bé vett szokások.
12. Voltak olyanok is: talánd kik ítéltek
S- talánd mindkettőnkül: messében beszéltek
S- nem tudom minémő Tűzből szerelmet vélték
De az nagy Világon: ezek kicsinyt éltek.
13. Megvallom azt hozzád: hogy voltam bátrabban;
És: ha tisztellek is: mint egy; vagy mást: jobban!
Ne! kereskedgyenek: sem ebben: s(em) abban!
Nem vólt indulatom: senkihez nagyobban.

14. De! azt latra vetny: mivel lehetetlen!
Egy olly kedves légyen: mint az más kedvetlen!
Egynek lépes méz is: mert ízes: s- ízetlen!
De azért mindenben vagyok én színetlen.
15. Láttam én! Fáknak is: nem egyenlő ága!
Nagyobb s-kissebb Tenger gyönyörű soksága,
Nem egyenlő: az szép kerteknek virága:
Az csillagoknak is: változó világa.
16. Láttam mennyiféle színe: füveknek is
Menny változása: az nagy egeknek is
Egyenlő sérelme úgy a sebeknek is
Nincsen: s- gyógyulása sértett szíveknek is.
17. Azértis ha mások! ezt másképen érték!
S- történetbűll bennem: nem volt edgyes mérték
Mégis én jó szível mindent jóra érték!
bár az vélekedést! ártatlanra mérték.
18. Mit tehetek róla? Ki engem szeretett!
hogy az más szívetűll: nem is szenvedtetett:
Ellemben én tülem az ki meg vettetett!
Másoktól az Földtűll: Éghig emeltetett.
19. Mit tehetek róla? nem volt gondolatban
hogy hozzád indúlljak? nem is thűnt álomban!
Az Fátum ereje; munkálkodott jobban
Igy tüzem Tehozzád! hirtelen föll lobban.
20. Mit tehetek? néma kétt szemed nézése
Úgy meg győzött: mint sok ezer nyelv végzése!
Noha talánd régen volt ennek képzése:
S- régen pulzussomban vert ennek érzése.
21. Az alkalmatosság eszközt szokott tenny
bizony meg történik: kinek meg köll lenny!
Csak egy szikrából is lángot teremteny
Szokott a' szerelem! tövist s- rósát szenny.
22. Az hegyek s- völgyekis: egymáshoz kerülnek!
A' dörgő Egekkis: csendesen derűlnek
Szív affectussok is: egyszer el terűlnek
bár sokat kétségben: s titokban merűlnek.
23. Azért ha egymáskoz továbbis kerűltünk!
Az irigy homályok után fel derűltünk!
Affectussainkall szívtűnkben terűltünk!
Itéletre azért: mink ell nem merűltünk.
24. Ezeket Te néked elme futtaságbűll!
Irtam és csak csupa tréfa nyájasságbűll!
Ha böyt nem is? mégis tiszta vidámságbűll
S- böcsülettel való szívevv vágyódásbűll.
25. Vétkesnek ismérem: Pennám rajzolását!
S rendetlenül való elmémnek folyását
(Kérlek) mégis jóra erezd magyarázgatását,
S- bocsás meg annakis: ki tette írását.

26. S- noha ámbár nintsen olyan titok benne!
Az ki kedved ellen: leg kissebbet tenne!
Még-is egy punctumban ha olyan is lenne!
Ne engedd: másoknak tudására menne?
27. Ha szeretlek? nem vagy idegen: vagy vérem!
ha Te engem? Te vagy ehhez valóbb bérem!
Azért szerencsésen! hogy élly? Istent kérem!
Igy vétsek? magamban éppen nem ismértem.
28. Isten fizesse meg: ha hozzám igaz léssz!
Ezzel az Egeknek hív áldozatot téssz.
reménylő érdemid: tölem is el nem vész
Szivemben áldanni? fog Téged minden rész.
29. Ha szűz szeretetem? pediglen gondolod
hogy néked ártana: s- így képzod s- fontolod!
bár nem is mutatod: de nagyon titkolod
s- azt csak alattomban: főződ és koholod.
30. Most: s- örököszen is: magam declarálom!
Nem mozdúl éretted Leg kissebb haj száloom!
Sött ezt: s- mindeneket: bátran revocálom!
Eztett meg próbálom: s- ne hidgyed hogy álom.
31. SzereImes ígém! barátságának véllyed!
Csupán csak tisztelő bötüknek itéllyed!
Igy bal itélettül: szolgád meg kéméllyed!
Igy minden óráid: contentummal éllyed:
32. Küldök ehhez némelly gyarló énekeket!
Türetlen: hibányos: rendetlen versekett,
ha? nem tettnek? adgyad másoknak ezekett!
De! magadban tarcsad: még is értelmekett.
33. Mert ki verseimet: igazán meg érti!
Ritka szív az kinek hártáját nem sérti!
ha meg nem győzi is mindgyárt, de késérti!
S- allatomban kedvét meg gyönyörködteti.
34. Rövideden írok! ezzel elégedgyéll!
hogy hív voltam s- vagyok: ne is kételkedgyéll!
ha? üdöd engedi: rólam elmélkedgyéll!
Egy kétt rend írássall: ne is röstelkedgyéll.
35. Miben szolgálhatok? parancsolj, fogadom!
hogy kedves hugom vagy: sohasem tagadom!
Ne neheszteld rólad? ha? olykor álmodom!
ébreten mivel érted nyughatatlankodom.
36. Nevem alább írnom nem szükség! Ki légyen!
Értvén illy affectus kitül: kihez mégyen!
ha hogy választott adsz: talánd nem lesz szégyen:
Istentül kétt szivünk: igaz áldást végyen.

Közi: GÁLOS REZSŐ.